

Svar (22/1 02)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 1, udstedes rejsedokument for flygtninge og fremmedpas af Udlændingestyrelsen. Det følger i den forbindelse af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, at rejsedokument for flygtninge og fremmedpas, der udstedes til en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 (asyl), forsynes med påtegning om, at det ikke er gyldigt for rejse til det eller de lande, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at den pågældende risikerer asylrelevant forfølgelse (rejsebegrænsning). Rejselegitimationen forsynes dog ikke med en sådan påtegning, hvis udlændingen anmoder herom.

En påtegning om rejsebegrænsning ophæves ligeledes, når udlændingen meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, eller når udlændingen anmoder herom, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4.

En flygtning har således efter de nugældende regler mulighed for at rejse tilbage til hjemlandet på et dansk udstedt rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas umiddelbart efter, at den pågældende er meddelt opholdstilladelse, såfremt vedkommende anmoder om en ophævelse af rejsebegrænsningen.

Udlændingestyrelsen har foretaget en opgørelse over, i hvor mange tilfælde styrelsen har ophævet rejsebegrænsningen i rejsedokumenter for flygtninge og fremmedpas. Udlændingestyrelsen har i den forbindelse oplyst, at styrelsen i 2001 ophævede rejsebegrænsningen i rejsedokumenter for flygtninge og fremmedpas i 1.473 tilfælde. I de første to uger af 2002 er der ophævet i alt ca. 100 rejsebegrænsninger.

Udlændingestyrelsen skal ikke i de konkrete tilfælde give tilladelse til rejser til hjemlandet. Udlændingemyndighederne har derfor ikke mulighed for at opgøre, hvor mange af de nævnte personer der rent faktisk foretager rejser til hjemlandet.

Integrationsministeriet er dog bekendt med Rockwool Fondens undersøgelse af, hvor mange flygtninge der inden for de seneste fem år har aflagt besøg i hjemlandet. jf. Rockwool Fondens Forskningsenhed, »Mislykket integration« (2000), side 21.

Spm. nr. S 312

Til socialministeren (15/1 02) af:

Villy Søvndal (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange botilbud for voksne, etableret før 1. juli 2000, der pr. 1. januar 2002 er blevet godkendt, hvor mange der har fået afslag, og hvor mange der har fået en midlertidig godkendelse for alle tre typers vedkommende – fordelt på amtskommuner?«

Begrundelse

Den 1. juli 2000 trådte reglerne om godkendelse af og tilsyn med private botilbud for voksne i kraft. De på dette tidspunkt allerede etablerede botilbud for voksne skulle være godkendt senest den 1. januar 2002.

Svar (28/1 02)

Socialministeren (Henriette Kjær):

Socialministeriet har for at kunne besvare spørgsmålet indhentet oplysninger fra Amtsrådsforeningen og Københavns og Frederiksberg kommuner om status pr. 1. januar 2002 for hvor mange botilbud for voksne – der skal godkendes efter servicelovens § 94a – der er blevet godkendt, har fået afslag eller har fået en midlertidig godkendelse.

Oplysningerne fordelt på amter er vedlagt som bilag.

Amtsrådsforeningen har vedrørende de 14 amter oplyst, at de tilbud der har fået en midlertidig godkendelse for størstedelens vedkommende dækker over tilbud, der med stor sandsynlighed opnår en endelig godkendelse, når betingelser til bl.a. den formelle organisering vurderes at være opfyldt.

Vedrørende afslagene har Amtsrådsforeningen oplyst, at disse dækker over meget forskellige sager. Overordnet set skyldes afvisningerne ledelsesforholdene, det pædagogiske indhold og usikker sammenhæng mellem målgruppe og tilbud.